

Dahl: Jeg kan fatte mig meget kort i Anledning af det foreliggende Lovforslag, da hvad jeg havde at sige egentlig allerede er sagt af den høitærede Justitsminister. Lovforslaget siger, at Kvafsalvere eller Ikke-Læger kun skulle idømmes Straf, naar Kvafsalverens Sygebehandling har havt skadelige Følger for den Syge; men dertil vil jeg sige, at det i Grunden er at kaste Brønden til, naar BARNET er druknet. Ligesom Anvendelse af de saakaldte anæsthetiske Midler kunne tillades Ikke-Læger, naar denne Anvendelse foregaar under Lægens Tilsyn og Ansvar, saaledes bør utvilsomt ogsaa Anvendelse af Hypnotisme og dyrsk Magnetisme stilles under ganske lignende Betingelser som Cloriformering og andre bedøvende Midler, da Hypnotismen i Virkeligheden er et Sanserne og Bevidstheden døvende Mittel og ved Sugestion kan blive endnu farligere. Ved et Juriftmøde i Breslau i 1880 hævdede Dr. Friedberg, at Hypnotismen kun da maatte benyttes, naar den, der skulde hypnotiseres, indvilligede deri, og Hypnotiseringen skete enten ledet af en Læge eller under hans Tilsyn. Noget lignende er allerede udtalt langt tidligere i et Cancellirkulære af 14de Jan. 1817, og det tør vel siges, at det Standpunkt overhovedet er et videnskabeligt Standpunkt ligeoverfor det hypnotiske Spørgsmaal, som staar paa Dagsordenen i alle civiliserede Lande, og det er vel ogsaa det, der er den nærmeste Anledning til Fremkomsten af nærværende Lovforslag. Den Betingelse, „ledet af Læge“, eller „under en Læges Tilsyn“ forekommer mig bør fastholdes ikke blot lige overfor de her omtalte Kurmetoder, men overhovedet saaledes som vor Lovgivning er. Jeg kan som Følge deraf ikke give det foreliggende Forslag min Tilslutning.

Leth: Den meget ærede Justitsminister bemærkede, at han havde gjennemgaaet de Høiesteretsdomme, som ere faldne i Kvafsalverisager i de sidste 11 Aar, og at ved samtlige de Tilfælde, som disse Domme omfattede — saaledes forstod jeg den meget ærede Minister — havde det vist sig, at det ikke var oplyst eller havde kunnet oplyses, at vedkommende Kvafsalver ved sin Kur havde paaført den paagjældende Syge skadelige Følger, og den meget ærede Minister mente, at det ogsaa i mangfoldige Tilfælde vilde være vanskeligt eller knap tænkeligt, at skadelige eller i det Mindste direkte skadelige Følger kunde indtræde, fordi den Slags Folk, som ikke ere autoriserede som Læger, benytte temmelig uskyldige Midler. Dersom dette forholder sig saaledes — og jeg erindrer ogsaa, at der i de mange Aar, jeg har havt Lellig-

hed til at se saadanne Sager, kun har været ganske enkelte Tilfælde, hvor der kan paavises saadanne skadelige Følger — dersom dette forholder sig saaledes, maa man sige, at de skadelige Følger, paa Forudsætning af hvilke Forordningen af 5te September 1794 hviler, have vist sig ikke at indtræde, med andre Ord, at den Forudsætning, som ligger til Grund for Forordningen af 5te September 1794, i Virkeligheden ikke er tilstede; men jeg finder i den nævnte Forordning flere Steder udtrykkelig udtalt dette: „at det er fundet fornødent med alvorlige Straffe at afskrække saadanne Kvafsalvere fra at misbruge deres ulykkelige Medborgeres Tillid til at ødelægge deres Helbred“. Saadan udtrykker Forordningen sig i sine Motiver, og i § 5 kommer Forordningen tilbage til samme Tank: „at naar nogen Kvafsalver befindes at tage Syge under Kur og saaledes udsætte disse for Fare, skal han straffes o. s. v.“ Forordningens Bestemmelser hvile altsaa paa den Forudsætning, at disse Kvafsalveres Virksomhed, som Forordningen omtaler, gaar ud paa at misbruge deres ulykkelige Medborgeres Tillid til at ødelægge deres Helbred, og at disse Medborgere udsættes for Fare ved at lade sig behandle af saadanne Kvafsalvere. Nu oplyser den høitærede Indenrigsminister — og det stemmer jo ogsaa med den Erfaring, jeg har gjort i den lange Marck, jeg har fungeret her ved Retterne, — at det er ganske overordentlig sjældent, at der kan paavises eller formodes skadelige Følger af disse Kure netop af de Grunde, som den høitærede Justitsminister anførte, men i saa Tilfælde slaa de Motiver, som ere gjældende for Forordningen af 1794, og som ere de, hvorpaa den nærværende Lovgivning og Retspraxis hvile, ikke til, saa er der ingen Grund til længere at holde derpaa, naar det viser sig, at Forudsætningerne for Lovbrudet ere feilagtige. Nu udtalte den meget ærede Justitsminister adskillige Betænkkeligheder ved Lovforslaget, navnlig ved de Følger, det vilde faae, og dertil mellem udtalte den meget ærede Minister, at naar man gik ind paa dette Lovforslag, vilde det borttage Grundlaget for Epidemiloven, idet Epidemiloven hvilede paa den Forudsætning, at det vedkommer Andre end den Syge, at en Epidemiloven er udbrudt, at det ogsaa vedkommer Almenheden, og at der bør træffes Foranstaltninger mod, at Epidemien udbreder sig til Andre. Ligeledes omtalte den meget ærede Minister, at en Høiesteretsdom viste, at en Magnetisør havde taget Tilfælde af Skarlagensfeber og Difteritis under Behandling, men saavidt jeg har forstaaet den meget ærede Minister, oplystes det dog